

J. G. MANGAS

MÉS QUE UN CLUB, ENCARA

¡Força, Barça!

Enmig d'una festa que ha durat gairebé una setmana, el Barça va guanyar la Recopa 88-89, deu anys després de la mítica final de Basilea. Com és habitual, la rebuda a l'expedició blau-grana va ser multitudinària i emotiva.

E. Company

Les classes de franc de nacionalisme català que van rebre alguns *tiffosi* de la Sampdoria en observar una pancarta en què es veia un porc amb el nom del Real Madrid i un jugador del Milà enforquillant-lo pel darrere amb un explícit 5-0 damunt del dibuix, a la suïssa capital de Berna, va tenir més tard la seva continuació. Julio Salinas i López Rekarte foren també, dimecres passat, al Wankdorf Stadion, els seus mestres, però en el terreny de joc. Amb dos gols van alligonar els italians del «Dòria» sobre com guanyar una final europea. La Recopa.

I en van ja tres. L'espectacle, però, va començar en el desplaçament de 20.000 seguidors blau-grana a la capital suïssa, i va acabar dijous passat al Nou Camp. A l'endemig, la festa. Ro-

merito, el recent fitxatge del F.C. Barcelona, mentre mirava la multitud apinyada a la plaça de Sant Jaume des del balcó de l'ajuntament, no cessava de dir: «este..., muy lindo, muy lindo».

Feia poc que l'avió de l'equip blau-grana havia aterrat a l'aeroport del Prat, i els jugadors havien anat a la basílica de la Mercè, patrona de Barcelona. Durant el trajecte havien estat escortats per milers de motocicletes i automòbils, i per un eixordador retrò de botzines. La gent, a les voreres o els balcons, repetia una cançó coneguda: «Visca el Barça, visca Catalunya».

L'oficiant de la plàtica a la Mercè fou, com sempre, l'inefable Nicolau Casaus, vice-president del F.C. Barcelona, que va vessar les llàgrimes de rigor. I també com sempre, va ser, per dir-ho d'alguna manera, pintoresc: «Permeteu-me, Senyora, que us parli

d'aquests xicots, que defensen els nostres colors amb professionalitat i amor». Algú, baixet, va preguntar-se: «¿amor?». Casaus continuava: «Senyora, Verge nostra, gràcies pel que heu fet per nosaltres. Guardeu la vida a aquests joves i preserveu-los de tot mal, a ells i a les seves famílies, i també al nostre president i els seus directius...». Interpel·lat per un entusiasta company de la ràdio, a la pregunta de si l'emocionaven aquests actes, el centrecampista Robert va ser massa sincer: «No». La matisació posterior del jugador va retornar els colors al periodista. «Bé —va dir Robert—, és un deure que tenim amb el país català i amb Barcelona».

Entendre certes coses

I, per fi, la plaça de San Jaume. Primer, l'ajuntament, amb Pasqual Maragall; i segon, la Generalitat, amb Jordi Pujol. Al Saló de Cent del consistori, un breu parlament de Núñez va precedir el de l'alcalde, que va ser dur amb aquells que, la nit anterior, la del partit, havien fet front a la Guàrdia Urbana i havien apedregat diversos establiments del cèntric carrer de Pelai en trobar cuirassada, com ja va sent habitual, la seva hamburgueseria favorita per a esmicolar, el Burger King. «Una cosa és l'esport —va dir Maragall— i l'altra la gent que vol utilitzar-

Nicolau Casaus, vice-president del F.C. Barcelona

Sha acostumat vostè a les rebudes multitudinàries?

—No, a això, un no s'hi acostuma mai, sempre resulta nou. Són coses molt emotives.

—¿Es va patir molt a la llotja, a Berna?

—Jo vaig patir bastant.

—Ara ja amb una mica de distància, ¿com es contempla, el títol?

—Amb una gran il·lusió. Un fet esportiu que arribi a il·lusionar d'aquesta manera tot Catalunya significa que el Barça és un fenomen molt important. No, no és una cosa de política. El Barça està per damunt d'això.

—¿I la crema de banderes espanyoles, com ho interpreta?

—Cremar banderes, siguin quines siguin, sempre dol. I més si és la del meu país, Espanya. Nosaltres som dins d'Espanya, el nostre país català està ubicat dins d'Espanya. I cremar banderes, per a mi, és sempre un fet negatiu. □

J. G. MANGAS

J. G. MANGAS

Dalt, foto històrica de la victòria. Baix, actes celebrant la recopa.

DOMÈNEC UMBERT

lo per dur a terme actes de vandalisme».

Carrasco estava avorridet. Marxa al Bolonya la pròxima temporada. «La llàstima —es queixava— és que tota aquesta gent no hagi vingut al camp durant la lliga». ¿Vol dir que el públic només els anima quan guanyen? «Jo no he dit això».

A baix, la gent, que omplia a vessar la plaça des de feia ben bé dues hores, no parava de cridar. El brogit de veus humanes va ser eixordador quan els jugadors van sortir al balcó. Bengales, traques i coets es van deixar sentir amb més intensitat. Ningú, però, ja no esmentava el Real Madrid: «Buyo, capu-yo» i «Madrid, cabrón, saluda al camp-eón». Per escalfar ànims, s'havien cremat un parell de banderes espanyoles davant de l'eufòria dels allí concentrats i la gent havia saltat al ritme de «boti, boti, espanyol el qui no boti».

Txiki Beguiristain tenia una expressió indefinible en el rostre. «Ara co-

menço a comprendre certes coses». Més que un club, ¿no? «Sí, a això em referia».

«Gary forever»

Canvi de banda. La Generalitat. Alexanko va evitar contestar preguntes compromeses però obligades. En recollir la copa al Wankdorf Stadion, la va oferir a Núñez. Ell havia estat qui havia capitanejat la revolta de la plantilla la temporada passada i un dels pocs a qui Núñez no havia fet fora del club. «Prefereixo no fer cap comentari al respecte», va dir. Cruyff, diplomàtic com sempre:

—¿Com va viure la final des de la banqueta?

—Com un professional.

—¿Aquesta rebuda és semblant a la de la Lliga 73-74?

—Sí. Igual... però diferent.

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, no va fer cap parlament. En

Els de Berna

Xavier Domingo Alavedra

Cada vegada que abans del partit el *speaker* de l'Estadi de Berna aixecava la veu per donar instruccions a «los espectadores del sector español», un clam immens l'ofegava i 25.000 catalans cridaven «¡Catalunya-Catalunya-Catalunya!», fins que, informat per algú, l'home de l'altaveu canvià «españoles» per «catalanes».

Castissa i farruca, una gironina de més de 50 anys, d'una localitat propera a la meya crida ben fort «¡Visca Catalunya lliure, peti qui peti!».

És per això, és per evitar aquest bé de Déu de senyeres als vents d'Europa, els cànctics i el clamor de veus catalanes que es fan tantes trampes per evitar que el Barça sigui campió i que es piten tants penals a favor del R. M.

«¡Berna catalana!» titulava amb les lletres més grosses *Le Matin* de Lausana. Els editors de la *Gazette del Jura* i de la *Gazette de Genève* comentaven el fort sentiment nacionalista expressat de la manera més pacífica i colorista pels carrers de la capital suïssa, del matí a la nit gloriosa, per la massa culé: joves, un munt de dones, famílies senceres, des dels avis fins als néts. Tots vestits de quatre barres.

Catalunya interclassista. El poble fantàstic dels autobusos i la gent dels autos privats, des dels Mercedes, els BMW i els grans Volvos burgesos, tots, absolutament tots, amb dues senyeres, només dues: la de Catalunya i la del Barça. Ni una sola «bandera de Espana». És un fet. Que s'en treguin les conseqüències que es vulguin. A l'hora d'anar col·lectivament pel món, els catalans són abans que tot catalans, els catalans i els que no són de naixença, però viuen i treballen a Catalunya.

És un fet social i polític, és una pacífica i tranquil·la manifestació catalanista que recorre Europa i que, amb ella mateixa, en té prou. No necessita res més i, sobretot, no necessita violència ni vandalismes. La lliçó del que és Catalunya i del que som els catalans està prou clara, sense cap necessitat de malmetre la Rambla atemptant contra la propietat privada.

Els de Berna, com els de Basilea fa deu anys: la flor del poble català. □

l'ambient ressonava encara la tibantor de les passades eleccions a la presidència del F. C. Barcelona. Lluís Prenafeta, tan amic de Núñez, va mantenir-se camuflat entre la gent que omplia l'estança. Zubizarreta, amb l'expressió entremaliada d'una criatura, va apoderar-se d'una gran bandera catalano-blau-grana i va sortir al balcó. La criadora va ser impressionant.

Julio Alberto es veia content: «Sí, malgrat no haver jugat». Entre la gent, sempre algú despistat. «¿l'Urruti?» Núñez el va retirar la temporada passada. «Oh, no. ¿I ara on juga?» No juga: ven cotxes.

Si a la primera Recopa, l'any 1979, l'heroi popular fou Joham Neeskens («Neeskens sí, Núñez no»), en la d'aquesta última edició va ser l'anglès Gary Lineker, que deixa el club a finals de temporada. Una pancarta significativa, a baix: «Lineker, forever». «¿Ah sí?» —va preguntar el britànic—. «¿I en anglès? Que emocionant».

Reixach, el *Charlie* de Basilea, era un dels més realistes: «Ara, per la lliga». Criteri compartit, de ben segur, per tots els assistents a la festa blau-grana. □

SALA D'EXPOSICIONS DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS
CARRER CORREUS, 3 - 46002 VALENCIA TEL 351 14 35

ELENA DEL RIVERO Gambito de Dama (aceptado)

6/28 Maig 1989

Laborables d'11 a 14 i de 17 a 21.
Festius d'11 a 14.
Dilluns matí, tancat.

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
INSTITUT VALENCIÀ DE LA DONA

1. La Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, a proposta de l'Institut Valencià de la Dona, convoca ajuts destinats a finançar projectes relacionats amb les finalitats d'aquest Institut, realitzats o a realitzar durant 1989.
2. Podran optar a aquests ajuts:
 - a) Administracions Públiques que realitzen activitats en l'àrea de la dona.
 - b) Associacions, Federacions, Coordinadores de dones, organitzacions no governamentals, i altres institucions o entitats sense voluntat lucrativa, les activitats de les quals es despleguen en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.
 - c) Persones naturals que realitzen activitats a favor dels drets de la dona.
3. El termini de presentació de sol·licituds acabarà el dia 1 de juny de 1989.
4. Les sol·licituds podran presentar-se a l'Institut Valencià de la Dona, carrer Nàquera, núm. 9 (València), carrer Garcia Andreu, núm. 12 (Alacant), carrer Ensenyament, núm. 10 (Castelló), o per qualsevol dels mitjans establerts en l'article 66 de la Llei de Procediment Administratiu.
5. Les bases de la convocatòria han estat publicades en el D. O. G. V. núm. 1055, el 2 de maig de 1989 i es troben a disposició de les persones interessades en l'Institut Valencià de la Dona, a les seues oficines d'Alacant, Castelló i València.